

תה"ג 61591/10/21 - מדינת ישראל נגד מיכאל פאן

בית המשפט המחוזי בירושלים

תה"ג 61591-10-21 מדינת ישראל נ' פאן(אחר/נוסף)
תיק חיצוני:

לפני עותרת	כבוד השופטת שירלי רנר
נגד משיב	מדינת ישראל באמצעות ב"כ עוה"ד יעל ביטון וסוזנה שור-פולק מהמחלקה הבינלאומית בפרקליטות המדינה
החלטה	מיכאל פאן באמצעות ב"כ עו"ד יניב שגב

1. טענות מקדמיות במסגרת הליך הסגרה.

כנגד המשיב הוגשה עתירה להכריז עליו בר-הסגרה לארצות הברית בגין עבירה של קשירת קשר לביצוע הלבנת הון.

על פי העתירה המשיב ואחר בשם פריהר (להלן - פריהר) ניהלו מאוקטובר 2013 ועד אפריל 2019 אתר ששימש שער הכניסה לזירות מסחר פליליות בדארקנט. המשיב ופריהר גבו עמלות תווך מספקים שפרסמו את הסחורה בזירות המסחר האמורות. במטרה להסוות את מקור כספי העמלות, העבירו המשיב ופריהר את הכספים מחשבון האתר לארנקים וירטואליים אחרים וכן לחשבונות בנק בשליטתם, באמצעות חברות קש.

2. **לטענת ב"כ המשיב** מאחר וכשנה לאחר הגשת עתירת ההסגרה הוגש בבית המשפט המחוזי בתל-אביב כתב אישום זהה בתוכנו לכתב האישום נשוא עתירת ההסגרה אזי יש מקום לדחיית העתירה. אף אם אין מדובר בעובדות זהות יש לעכב הליך זה עד להכרעה בהליך הפלילי שהקביעות במסגרתו עשויות לייצר השתק להליך הנוכחי. נטען כי ככל שיתנהלו שני ההליכים במקביל קיים פוטנציאל להכרעות סותרות שיתקבלו במסגרת שני ההליכים.

נטען בנוסף ל"פגמים תהומיים" בעתירת ההסגרה. ראשית, בכך שבמסגרת דרישת הפליליות הכפולה ייחסו למשיב עבירה בישראל שהיא חמורה מזו נשוא כתב האישום האמריקאי - הלבנת הון ולא קשירת קשר לביצוע הלבנת הון. זאת, כאשר העובדות בתמיכה לכך אינן מצויות בכתב האישום האמריקאי וגם לא בתצהיר התובעת. לפיכך, יש להורות לעותרת לתקן את העתירה.

עוד נטען לפגמים בניסוח העתירה בכך שקיימים אי דיוקים בין הכתוב בעתירה לבין האמור בכתב האישום, תצהיר התובעת, הסוכן והתצהיר המשלים שלו, באופן המקשה על התגוננות במסגרת הליך ההסגרה.

3. **לטענת העותרת** שאלת תזמון ההסגרה נתונה לעותרת המתנהלת מול הרשות בארה"ב ולא להכרעתו של בית משפט זה, ולמשיב אין זכות מוקנית למהו ההליך שיתנהל קודם. התנאים להתקיימות הסייג של סיכון כפול אינם מתקיימים במקרה הנוכחי וככל שהמשיב יוכרז בר-הסגרה הוא יוכל להעלות טענותיו בפני בית המשפט בארצות הברית.

לגופו, נטען כי מדובר בכתבי אישום שונים שעניינם מעשים שונים שבוצעו בתקופות שונות כלפי מדינות שונות. פרשיות שונות עם תכליות שונות וערכים מוגנים שונים. בארצות הברית - קשירת קשר להלבנת הון הנובעת מעבירות מקור שעניינן הסחר האסור בדרכנט ובישראל עבירות מס והלבנת הון כשעבירות המקור הן של עבירות מס כלפי מדינת ישראל. המעשים נשוא כתב האישום בישראל החלו במועד בו הסתיימה העבירה נשוא כתב האישום האמריקאי. לפיכך תכלית סייג הסיכון הכפול בחוק ההסגרה אינה חלה כאן. נטען כי מוסד "ההשתק" כלל אינו רלוונטי לסיטואציה.

אשר לטענה ולפיה לא היה מקום לייחס למשיב במסגרת העתירה עבירה בישראל שהינה חמורה מזו נשוא בקשת ההסגרה, נטען כי אין המדובר בטענה מקדמית וגם לגופו דינה להידחות. נטען כי יש גם לדחות את הטענה לאי דיוקים בין הכתוב בעתירה לבין החומר האמריקאי.

הכרעה

4. טענתו העיקרית של המשיב היא כי יש לדחות את העתירה או לכל הפחות לעכב את ההליכים בה עד למתן הכרעה בהליך המתנהל בבית המשפט המחוזי בתל-אביב.

לא ברור מהו הבסיס המשפטי לטענה זו.

5. חוק ההסגרה, תשי"ד-1954 (להלן - חוק ההסגרה) מבחין בין שני מצבים. האחד מצב בו מי שמתבקשת הסגרתו הועמד לדין בישראל בגין מעשה העבירה נשוא עתירת ההסגרה. השני, מצב בו מי שמתבקשת הסגרתו הועמד לדין בישראל בגין עבירה אחרת.

המצב הראשון מוסדר בסעיף 2ב(א) לחוק ההסגרה הקובע כי:

"לא יוסגר מבוקש למדינה המבקשת באחד מאלה:

.....

(4) המבוקש עמד לדין בישראל על מעשה העבירה שבגללו מבקשים את הסגרתו, ונמצא זכאי או חייב;

....."

המצב השני מוסדר בסעיף 11 לחוק ההסגרה וקובע כי:

"מבוקש העומד לדין או הנושא את עינו בישראל על עבירה אחרת, רשאי בית המשפט הדין בעתירה להסגרתו לדחות את הדיון בה לתקופה שבית המשפט יקבענה; נדחה הדיון, לא תובא תקופת הדחיה בחשבון תקופת ההתיישנות הקבועה בדיני מדינת ישראל לענין האמור בסעיף 2ב(א)(6) ."

ההבחנה בין שני ההסדרים טמונה בשאלה האם מדובר באותו מעשה עבירה או בעבירה אחרת.

6. על פי טענת ב"כ המשיב קיימת זהות בין כתב האישום שהוגש בבית המשפט המחוזי בתל אביב לבין כתב האישום האמריקאי נשוא בקשת ההסגרה. בלא להידרש לגופה של טענת הזהות, לפי טענה זו חל ההסדר הקבוע בסעיף 2ב(א)(4) לחוק ההסגרה. הוראה זו תוחמת את שיקול דעתו של בית המשפט הדין בהסגרה, כשנטענת טענה בדבר

זהות המעשים, למקרה של הליך שהסתיים בזיכוי או הרשעה. זיכוי או הרשעה מהווים סייג להסגרה ובמקרה זה אין להורות על הסגרת מבוקש. הליך שטרם הסתיים בזיכוי או הרשעה, אינו מקים סמכות לבית המשפט הדין בהסגרה סמכות להורות על עיכוב ההליכים. עיכוב שמשמעותו מתן עדיפות למערכת המשפט המקומית.

רק אם העבירה נשוא כתב האישום הישראלי הייתה עבירה אחרת מזו נשוא בקשת ההסגרה, ולא זו טענת ב"כ המשיב, נתונה לבית המשפט סמכות להורות על עיכוב הדין בהליך ההסגרה. ודוק. במקרה אחרון זה שיקול הדעת הרלוונטי הוא זה הנוגע ליחסי החוץ של המדינה, ואף ספק אם המשיב יכול לעתור לכך (ר' ש"ז פלר, **דיני הסגרה** (תש"מ-1980), עמ' 420-423 המביע גם את הדעה כי ראוי במקרה זה להמשיך את ההליכים במקביל).

7. אמנם ניתן לתהות מדוע דווקא במקרה בו מדובר באותו מעשה עבירה לא נתון לבית המשפט שיקול דעת להורות על עיכוב ההליכים (ר' ש"ז פלר, **שם**, בעמ' 270; 418). הסבר אפשרי הוא התחרות הקיימת בין מערכות המשפט במצב של אותו מעשה עבירה והיעדר תחרות כאמור כשמדובר בעבירות שונות. ואולם מכל מקום זהו ההסדר אותו אימץ המחוקק ולפיכך, על פי ההנחה כי מדובר באותו מעשה עבירה, אין לבית המשפט שיקול דעת להורות על עיכוב ההליכים, ודאי לא על דחיית העתירה, במקרה של הליך מקביל תלוי ועומד במערכת המשפט המקומית.

8. אשר לטענה שעניינה העבירה הישראלית המקבילה לעבירה נשוא כתב האישום האמריקאי. מדובר בטענה בנוגע לפליליות הכפולה שלא ברור מדוע הועלתה כטענה מקדמית ודינה להתברר במסגרת הדין לגוף העתירה. הוא הדין בכל הנוגע לשורת הפגמים הנטענת שעניינה ההבדלים בין כתב האישום האמריקאי והנטען במסגרת העתירה. אף טענות אלו דינן להתברר במסגרת הדין בעתירה לגופה. אין בהן כדי להצדיק דחיית העתירה בשלב זה (ר' נוסח תקנה 11 לתקנות ההסגרה).

9. הבקשה להורות על ביטול העתירה, עיכובה או תיקונה נדחית.

ניתנה היום, ט"ז ניסן תשפ"ד, 24 אפריל 2024, בהעדר הצדדים.